

Nr 8.

Ankom till riksdagens kansli den 13 februari 1936 kl. 11,30 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1932 (nr 156) om anstånd i särskilt fall med gälds betalning.

Genom en den 7 februari 1936 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 60, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

L a g

angående fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1932 (nr 156) om anstånd i särskilt fall med gälds betalning.

Härigenom förordnas, att lagen den 31 maj 1932 om anstånd i särskilt fall med gälds betalning, vilken lag gäller till och med den 29 februari 1936, skall äga fortsatt giltighet efter sistnämnda dag till och med den 28 februari 1937.

Enligt lagen den 31 maj 1932 (nr 156) om anstånd i särskilt fall med gälds betalning äger Kungl. Maj:t, där det med hänsyn till svår penningkris prövas oundgängligen nödigt för tillgodoseende av allmänt väl, efter hörande av fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret medgiva gäldenär det anstånd med gälds betalning som av omständigheterna påkallas. Medgivandet skall avse viss tid, högst tre månader, men då synnerliga skäl därtill äro, kan förlängning beviljas med högst tre månader varje gång. Medgives anstånd, äger Kungl. Maj:t tillika besluta anstånd med betalning av offentliga avgifter vilka icke kunna för gäld anses. — Lagen gällde ursprungligen till och med den 28 februari 1933, men genom särskilda lagar den 24 februari 1933 (nr 46), den 28 februari 1934 (nr 27) och den 22 februari 1935 (nr 25) har dess giltighetstid förlängts, enligt sistnämnda lag till och med den 29 februari 1936.

För närvarande åtnjuter icke någon gäldenär betalningsanstånd enligt 1932 års lag.

Departementschefen anför i propositionen:

»Liksom fallet var då frågan om förlängning av lagens giltighetstid förra året förevar inför Kungl. Maj:t, föreligger veterligen ej heller nu anledning

beträffande någon särskild gäldenär att medgiva moratorium av förevarande slag. På sätt jämväl då framhölls torde emellertid försiktigheten bjuda att hålla möjligheten därtill öppen.»

Utskottet. Utskottet har vid sin granskning av propositionen ej funnit anledning till erinran mot densamma och får alltså hemställa,

att förevarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 13 februari 1936.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman, Anderson* i Hägelåkra, *Klefbeck, Svenson* i Eskhult, *Otto Wangson, Ekströmer* och *Verner Andersson*;

från andra kammaren: herrar *Linnér* och *Hedlund* i Östersund, fru *Östlund*, herrar *Olsson* i Rimforsa och *Olsson* i Mellerud, fröken *Wellin* samt herrar *Johansson* i Bro och *Johnsson* i Kalmar.
